

## Vrijwaringsclausules; nut, valkuilen en geldigheid

Bb 2016/12

*Vrijwaringsclausules zijn een niet meer weg te denken fenomeen in commerciële contracten. Zij vormen in zekere zin de tegenhanger van exoneratieclausules. In dit artikel wordt de vrijwaringsclausule nader belicht, wordt ingegaan op de werking van dergelijke bepalingen en de geldigheid, meer in het bijzonder in het licht van een recente uitspraak van de Hoge Raad over de geldigheid van een vrijwaringsbeding voor bestuursrechtelijke boetes die zijn opgelegd krachtens de Wet arbeid vreemdelingen (WAV).*

### 1. Waarom een vrijwaringsclausule?

Volgens het woordenboek betekent vrijwaren zoveel als “behoeden” of “waarborgen”. Juridisch betekent het zoveel als een verplichting om iemand schadeloos te stellen. Daarmee rijst als eerste de vraag waarom partijen in een contract ervoor zouden willen kiezen om een vrijwaringsverplichting op te nemen. Men zou immers kunnen betogen dat die verplichting op grond van de wet al bestaat wanneer er sprake is van schade die het gevolg is van een tekortkoming of een onrechtmatige daad. Ik noem, bij wijze van voorbeeld, de in algemene voorwaarden veelvoorkomende vrijwaringsclausule die de wederpartij van de gevrijwaarde partij ertoe verplicht om de gevrijwaarde partij schadeloos te stellen in geval van aanspraken van derden in verband met de te leveren prestatie: “Verkoper vrijwaart koper ter zake van iedere aanspraak van derden in verband met de levering van de goederen.” Wat zijn het nut en de werking van een dergelijke bepaling?

Het rechtsgevolg is ten minste tweeledig. In eerste instantie doet het iets met de bewijspositie van, in ons voorbeeld, de koper. Zou de vrijwaringsclausule achterwege zijn gebleven en zou de koper schade hebben geleden door een aanspraak van derden die samenhangt met de levering van ondeugdelijke goederen door de verkoper, dan had de koper dienen te stellen (en bij tegenspraak dienen te bewijzen) dat de verkoper tekort is geschoten in de nakoming van zijn verplichtingen (lees, in ons voorbeeld: dat er sprake is van non-conformiteit van de geleverde goederen) en dat er sprake is van ‘conditio sine qua non’-verband tussen die tekortkoming en de door de koper geleden schade (in dit geval dus schade als gevolg van de aanspraak van een derde die weer het gevolg is van de non-conformiteit van de geleverde goederen). Slaagt de koper in die bewijslast, dan is de verkoper op grond van de wet (art. 6:74 BW) gehouden de koper zijn schade te vergoeden. Door de vrijwaringsclausule in het contract op te nemen, maakt de koper het zich echter een stuk gemakkelijker; hij kan er nu mee volstaan om te stellen (en bij tegenspraak te bewijzen) dat hij door derden is aangesproken en dat die aanspraken verband houden met de

geleverde goederen. Zijn bewijspositie is daarmee een stuk eenvoudiger.

Daarmee hangt een tweede belangrijk rechtsgevolg samen. Zou de vrijwaringsclausule niet zijn opgenomen, dan was aan de zijde van de verkoper hooguit sprake geweest van schuldaansprakelijkheid (er zou sprake geweest moeten zijn van een toerekenbare tekortkoming aan zijn zijde). De vrijwaringsclausule daarentegen verplicht de verkoper eenvoudigweg om de koper schadeloos te stellen ongeacht of er sprake is van schuld aan de zijde van de verkoper. Daarmee wordt voor de verkoper een “buitenwettelijke aansprakelijkheid” geaccepteerd. Dat wil zeggen dat de vrijwaringsclausule voor de verkoper een verdergaande aansprakelijkheid creëert dan de aansprakelijkheid die hij, zonder de vrijwaringsclausule, op basis van de wet zou hebben gehad. Deze problematiek wordt op treffende wijze geïllustreerd door het Bovag II-arrest (HR 11 januari 1957, NJ 1959/37). In de casus die aan dit arrest ten grondslag lag, had een automobilist zijn auto bij een garage afgeleverd voor onderhoud. De overeenkomst tussen de automobilist en de garage met betrekking tot het onderhoud van de auto werd beheerst door een (vroeg) variant van de algemene voorwaarden die door de leden van de Bovag werden gebruikt. In die voorwaarden stond een vrijwaringsbeding dat, zakelijk weergegeven, inhield dat de klant verplicht was om de garagehouder te vrijwaren tegen claims van derden.

Op enig moment maakte een van de monteurs, om te kijken of de auto geen gebreken meer vertoonde, een rondje met de auto in de buurt van de garage en veroorzaakte daarbij een ongeval. De gelaedeerde sprak vervolgens de garagehouder aan (die immers verantwoordelijk was voor fouten van zijn ondergeschikten) en de garagehouder riep op zijn beurt de klant in vrijwaring op basis van het vrijwaringsbeding in de algemene voorwaarden. De klant verweerde zich met het argument dat hij helemaal niets aan het ongeval kon doen, daar niets mee te maken had en dat hij, omdat hij geen schuld had aan het ongeval, ook niet inzag waarom hij de garagehouder zou moeten vrijwaren.

De Hoge Raad overwoog echter dat het weliswaar onder bepaalde omstandigheden zo kan zijn dat een beroep, zoals hier door de garagehouder, op het vrijwaringsbeding naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, maar dat dit in de gegeven omstandigheden niet zo is, onder meer omdat de klant, als kentekenhouders, verzekerd is tegen de schade die met zijn auto is toegebracht, ook al heeft hij daar zelf part noch deel aan.

Dit laatste voorbeeld toont aan hoe potentieel gevaarlijk een buitenwettelijke vrijwaringsverplichting kan zijn; reden waarom in de commerciële contractenpraktijk scherp wordt gelet op de aanwezigheid en reikwijdte van dergelijke vrijwaringsclausules. Blijkt het in de onderhandelingen niet haalbaar om de clausule te laten vervallen, dan vormt een beproefde methode om er in elk geval de scherpe randjes af te halen door bijvoorbeeld de toevoeging dat op de vrijwaringsclausule geen beroep kan worden gedaan wanneer de

<sup>1</sup> Marcel Ruygvoorn is advocaat bij Van Benthem & Keulen N.V. te Utrecht.

tot vrijwaring gehouden partij bewijst dat hij geen schuld heeft aan de schade toebrengende gebeurtenis. Daarmee wordt dan in elk geval in belangrijke mate het karakter van de "wettelijke aansprakelijkheidsverzekering" van de vrijwaringsclausule daaraan ontnomen (vgl. J.H. Beekhuis in zijn noot in A.A. VI, p. 181 e.v. onder het Bovag II-arrest).

## 2. De verzekeraarbaarheid van buitenwettelijke aansprakelijkheid

Een ander en in de praktijk vaak onderbelicht risico vormt de verzekeraarbaarheid van buitenwettelijke aansprakelijkheid die het gevolg is van het accepteren van een (ruim opgezette) vrijwaringsclausule. Zoals hiervoor uiteengezet, is het rechtsgevolg van het accepteren van een dergelijke vrijwaringsclausule dat de tot vrijwaring gehouden partij daarmee een aansprakelijkheid op zich neemt die hij op grond van de wet niet zou hebben gehad. Zijn aansprakelijkheid wordt dus als gevolg van de vrijwaringsclausule (in niet onaanzienlijke mate) uitgebreid. De meeste standaard-AVB-polissen (dekking tegen wettelijke aansprakelijkheid van bedrijven) bieden geen dekking tegen aansprakelijkheidsrisico's die uitstijgen boven de wettelijke aansprakelijkheid of beperken die dekking in belangrijke mate.

## 3. De geldigheid van (buitenwettelijke) vrijwaringsclausules

In zekere zin vormt de (buitenwettelijke) vrijwaringsclausule het spiegelbeeld van de exoneratieclausule. Beperkt een partij door middel van het overeenkomen van een exoneratieclausule zijn aansprakelijkheid ten opzichte van de aansprakelijkheid die die partij op grond van de wet anders zou hebben als gevolg van een door hem begane tekortkoming of een door hem gepleegde onrechtmatige daad, bij een buitenwettelijke vrijwaringsclausule wordt de aansprakelijkheid van de vrijwarende partij juist uitgebreid ten opzichte van de aansprakelijkheid die die partij anders op grond van de wet zou hebben gehad. Dit dogmatische verschil levert aan de andere kant naar mijn oordeel ook een interessante parallel op. Die heeft betrekking op het antwoord op de vraag of buitenwettelijke vrijwaringsclausules geldig zijn casu quo wanneer een beroep op een buitenwettelijke vrijwaringsclausule naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar wordt. Sinds het hiervoor genoemde Bovag II-arrest weten wij dat buitenwettelijke vrijwaringsclausules in beginsel geldig zijn, maar dat onder omstandigheden een beroep op de clausule naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar kan zijn. In de casus die ten grondslag lag aan het Bovag II-arrest was dat laatste niet het geval, maar ik wijs erop dat de omstandigheid dat de vrijwarende partij een beroep kon doen op zijn WA-(auto)verzekering mogelijk in belangrijke mate heeft bijgedragen tot het oordeel van de Hoge Raad dat in dit concrete geval een beroep door de garage op de vrijwaringsclausule geoorloofd werd geacht. De Hoge Raad overwoog echter ook nadrukkelijk dat er omstandigheden kunnen zijn waaronder een beroep op een buitenwettelijke

vrijwaringsclausule naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar kan zijn en dit is sindsdien vaste rechtspraak. De omstandigheden waaronder art. 6:248 lid 2 BW toepassing vindt en een beroep op de clausule niet mogelijk is, zijn uiteraard zeer casuïstisch waarbij alle omstandigheden van het geval relevant kunnen zijn. Dat is bij het antwoord op de vraag of een beroep op een exoneratieclausule vrijstaat, niet anders en daarin schuilt mijns inziens ook de parallel tussen de beide situaties. Het ligt naar mijn oordeel dan ook voor de hand om voor wat betreft de omstandigheden die in dit verband relevantie kunnen hebben, aan te sluiten bij de rechtspraak die gaat over de geoorloofdheid van een beroep op een exoneratieclausule. In dat verband noem ik als mogelijke gezichtspunten:

- Is er sprake van verwijtbaarheid aan de zijde van de vrijwarende partij voor wat betreft de gebeurtenis die aan de schade ten grondslag ligt?
- Zo ja, wat is dan de mate van verwijtbaarheid?
- Betreft het een vrijwaringsclausule als onderdeel van algemene voorwaarden?
- Of is over de vrijwaringsclausule in volle vrijheid tussen partijen onderhandeld?
- In welke mate is de vrijwarende partij zich van (de strekking van) de clausule bewust geweest?
- Wat is de onderlinge verhouding en het verschil in maatschappelijke positie tussen partijen?
- Heeft de vrijwarende partij in de aanloop naar de contractsluiting professionele juridische bijstand genoten?
- Is een (buitenwettelijke) vrijwaringsclausule in de markt waarin partijen opereren, gebruikelijk?
- Is de vrijwarende partij tegen de gevolgen van het moeten voldoen aan de vrijwaringsverplichting verzekerd casu quo had hij zich daartegen tegen marktconforme tarieven kunnen verzekeren?

Deze gezichtspunten, die ik heb ontleend aan de rechtspraak die gaat over de geoorloofdheid van het doen van een beroep op een exoneratieclausule, kunnen, naast alle andere (relevante) omstandigheden van het geval, een voor de hand liggende rol spelen bij de geoorloofdheid van een beroep op een buitenwettelijke vrijwaringsverplichting en kunnen ertoe leiden dat, in onderling verband en samenhang beschouwd, een beroep naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar wordt geacht. Overigens is dat niet de enige manier waarop aan de werking van een vrijwaringsclausule kan worden ontsnapt. De clausule kan namelijk ook nietig zijn op grond van art. 3:40 BW.

## 4. Nietigheid van buitenwettelijke vrijwaringsclausules

Net zozeer als een exoneratiebeding nietig kan zijn wegens strijd met de goede zeden (art. 3:40 BW), met als gevolg dat het beding als zodanig nietig is (en dus niet (slechts) het beroep erop naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is), kan ook een vrijwaringsclausule dat lot delen. Daarnaast geldt ten aanzien van de buitenwettelijke vrijwaringsclausule in algemene voorwaarden dat een

dergelijk beding voorkomt op de zogenaamde 'zwarte lijst' van art. 6:236 BW en daarmee onredelijk bezwarend is. Art. 6:236 onder h BW bepaalt immers dat onredelijk bezwarend is een beding dat voor het geval bij de uitvoering van de overeenkomst schade aan een derde wordt toegebracht door de gebruiker of door een persoon of zaak waarvoor deze aansprakelijk is, de wederpartij verplicht is deze schade aan de derde te vergoeden, hetzij in haar verhouding tot de gebruiker voor een groter deel te dragen dan waartoe zij volgens de wet verplicht zou zijn. Overigens merk ik op dat een exoneratieclausule daarentegen slechts vermoed wordt onredelijk bezwarend te zijn en daarmee een beding vormt dat voorkomt op de 'grijze lijst' van art. 6:237 BW. Dat is immers een beding dat de gebruiker gehele of ten dele bevrijdt van een wettelijke verplichting tot schadevergoeding (art. 6:237 onder f BW), welk beding slechts vermoed wordt onredelijk bezwarend te zijn.

## 5. **Vrijwaringsbedingen in relatie tot bestuursrechtelijke boetes**

Er bestaat inmiddels flink wat wetgeving waaronder toezichthouders (bestuursrechtelijke) boetes kunnen uitvaardigen die zich niet alleen kunnen uitstrekken tot de feitelijke veroorzakers van laakbare gedragingen in een keten van contractueel met elkaar verbonden partijen, maar ook tot andere partijen binnen die keten. Te denken valt bijvoorbeeld aan de WAV (waar de hier besproken procedure betrekking op had), maar ook aan de Telecommunicatiewet en aan de Wet bescherming persoonsgegevens (zij het dat in die gevallen de feitelijk laakbaar handelende partij in beginsel buiten schot kan blijven, maar de door de wet aangewezen "verantwoordelijken" beboet kunnen worden). Niet alleen de partij die feitelijk met deze wetgeving in strijd handelt, maar ook bijvoorbeeld diens opdrachtgever, die met de laakbare handelwijze niets van doen heeft, kan getroffen worden door een boete van de betreffende toezichthouder. De ratio daarvan is evident; de daaraan ten grondslag liggende gedachte is dat iedere schakel in de keten zelf verantwoordelijk is voor het naleven van de betreffende wettelijke verplichtingen. In het kader van WAV geldt daarbij dat het hanteren van een ruim werkgeversbegrip voorkomt dat de boete kan worden afgewenteld door middel van de inzet van stromannen. Op deze manier worden schijnconstructies bemoelijk.

Indien het echter mogelijk zou zijn om, door middel van het hanteren van contractuele vrijwaringsverplichtingen, de (gevolgen van de) opgelegde boete elders in de keten toch uiteindelijk weer terecht te laten komen bij de feitelijke veroorzaker (of één andere partij in de keten) wordt de hiervoor omschreven ratio praktisch tenietgedaan. De partij ten behoeve van wie de vrijwaring geldt, ziet zich dan hooguit nog geconfronteerd met het insolventierisico van de vrijwarende partij. De vraag die zich in dat kader aandient, was of een vrijwaringsverplichting die ertoe leidt dat de genoemde ratio van het kunnen opleggen van een boete aan verschillende partijen in een keten, ook al zijn dat niet de laakbaar handelende partijen, nietig zou moeten worden geacht op

grond van art. 3:40 BW. Over deze vraag heeft de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2015:3568) zich naar aanleiding van een daartoe strekkende prejudiciële vraag van het Gerechtshof Den Bosch (ECLI:NL:GHSHE:2015:2432), in de hier besproken uitspraak uitgelaten. Meer concreet geformuleerd lag de vraag voor of de inhoud en strekking van het vrijwaringsbeding, namelijk het verhaal van een bestuursrechtelijke boete op een medecontractant, in strijd komt met de aard en strekking van de WAV.

De Hoge Raad stelt allereerst vast dat bij aangenomen geldigheid van de vrijwaringsverplichting, in zekere zin afbreuk wordt gedaan aan de beoogde afschrikwekkende werking van een boete krachtens de WAV en daarmee tevens aan het handhaven van de doelstellingen van de WAV. Daartegenover staat echter, aldus de Hoge Raad, dat doel en strekking van de WAV zich niet ertegen verzetten dat een werkgever de zorg voor de nakoming van zijn uit die wet voortvloeiende verplichtingen (zoals het zorg dragen voor het verkrijgen van de benodigde vergunning en de controle daarop) opdraagt aan een derde. Indien die derde daarin tekortschiet en de werkgever een boete op grond van de WAV opgelegd krijgt (omdat hij niet voldoende toezicht heeft gehouden op de juiste gang van zaken) valt, aldus de Hoge Raad, niet in te zien waarom de werkgever het bedrag van die boete niet in beginsel bij wijze van schadevergoeding wegens wanprestatie zou mogen verhalen op de derde. Daarmee worden de doelstellingen van de WAV en de bestuursrechtelijke handhaving daarvan niet ondergraven, nu op grond van de WAV de desbetreffende werkgever zelf verantwoordelijk blijft voor de naleving van de uit die wet voortvloeiende verplichtingen en hem bij overtreding van die wet een bestuursrechtelijke boete wordt opgelegd. Daarbij wijst de Hoge Raad ook op het insolventierisico dat bij het opnemen van een vrijwaringsclausule op de te vrijwaren partij blijft rusten.

Hetzelfde geldt voor de situatie waarin een bij de werkgever werkzame leidinggevende opzettelijk en in strijd met de instructie van de directie, zonder vergunning vreemdelingen arbeid laat verrichten. Ook dan valt niet in te zien dat de werkgever het bedrag van de hem opgelegde boete niet op die leidinggevende zou kunnen verhalen. Dat laatste uiteraard binnen de grenzen van diens arbeidsovereenkomst. In beide gevallen, zo redeneert de Hoge Raad, vindt het verhaal zijn grondslag in een contractuele rechtsverhouding met een derde.

In het geval waarop de prejudiciële vraag zag, lag de situatie echter genuanceerder. Daarin betrof het werkzaamheden die voor een bepaald project werden verricht ter uitvoering van een keten van (onder)aannemingsovereenkomsten, zodat er meerdere werkgevers aan te wijzen waren op ieder van wie een zelfstandige verplichting rustte tot naleving van de WAV. Ook in die situatie oordeelt de Hoge Raad het mogelijk en toelaatbaar dat de "hoogste" werkgever in de keten (de opdrachtgever tot het project) zijn wederpartij (de hoofdaannemer) contractueel verplicht om zorg te dragen voor de naleving van (ook) de verplichtingen die ingevolge de WAV op de opdrachtgever rusten en blijven rusten.

Daarbij moet, aldus nog steeds de Hoge Raad, bedacht worden dat de wetgever de ruime omschrijving van het werkgeversbegrip in de WAV vooral heeft ingevoerd omdat anders de vergunningplicht en de boetes bij overtreding te gemakkelijk via allerlei sluiptwegen, stromannen of ingewikkelde schijnconstructies zouden kunnen worden ontlopen. Door het verhaalsbeding wordt echter de vergunningplicht, of de oplegging van boetes in geval van overtreding, door geen van de betrokken werkgevers ontlopen. Het totaal aan op te leggen bestuursrechtelijke boetes ondergaat door het beding ook geen verandering, zodat over de hele keten bezien in dezelfde mate voldaan blijft worden aan het oogmerk van de wetgever het financiële voordeel van de illegale tewerkstelling weg te nemen.

Daar staat natuurlijk weer tegenover dat in de onderlinge verhouding tussen de verschillende schakels in de keten de financiële prikkel om de WAV correct na te leven niet meer evenredig bestaat; deze wordt immers, door de respectieve vrijwaringsbedingen, geconcentreerd bij één partij of enkele partijen, vaak onderaan in de keten. Ook dat vormt volgens de Hoge Raad echter geen probleem. Ten aanzien van deze uiteindelijk “belaste” partij of partijen bestaat in zoverre een extra prikkel om, mede ten behoeve van de werkgever(s) hoger in de keten, de naleving van de WAV bij de uitvoering van de door hemzelf of henzelf aangenomen werkzaamheden te bewaken.

Tot slot wijst de Hoge Raad nog op de mogelijkheid onder de WAV dat de werkzaamheden integraal voor een bepaalde periode worden stilgelegd, waarvan - kort gezegd - iedere partij in de keten uiteindelijk last heeft. De mogelijkheid van stilligging van het werk vormt dus volgens de Hoge Raad nog een overblijvende prikkel voor alle in de keten betrokken partijen om de WAV na te leven.

Gelet op het hiervoor overwogene door de Hoge Raad oordeelt de Hoge Raad dat het verhaalsbeding waarop de prejudiciële vraag betrekking heeft, ook al kan het tot gevolg hebben dat de boete uiteindelijk niet wordt gedragen door degene aan wie deze wegens een eigen overtreding is opgelegd, niet in strijd komt met fundamentele beginselen van de rechtsorde of met algemene belangen van fundamentele aard, en derhalve niet in strijd is met de wet, de openbare orde of de goede zeden als bedoeld in art. 3:40 BW.

In een rechtsoverweging ten overvloede gaat de Hoge Raad vervolgens kort in op bijzondere omstandigheden die kunnen maken dat er toch sprake is van nietigheid. Verwijzend naar schriftelijke opmerkingen die partijen in het kader van de beantwoording van de prejudiciële vraag hebben gemaakt overweegt de Hoge Raad:

“In dat verband is ondermeer de omstandigheid genoemd dat de verhaalsoekende partij een ernstig verwijt kan worden gemaakt van het feit dat zonder vergunning tewerkstelling van een vreemdeling heeft plaatsgevonden. Deze omstandigheid heeft echter geen invloed op de geldigheid van het verhaalsbeding, aangezien de vraag of het beding nietig is, beantwoord moet worden naar de situatie op het tijdstip van het verrichten van de rechtshandeling. Wel legt de ernst van een aan de verhaalsoe-

kende partij te maken verwijt gewicht in de schaal bij de beantwoording van de vraag in hoeverre haar beroep op het verhaalsbeding naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.”

En daarmee zijn wij weer terug bij de hiervoor besproken omstandigheden waaronder een beroep op een vrijwaringsclausule mogelijk naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar moet worden geacht. Het gaat dan echter niet meer om de nietigheid of vernietigbaarheid van het beding op zich, maar om de geldigheid van een beroep op het beding.

## 6. Tot besluit

Vrijwaringsbedingen zijn uit de commerciële contractenpraktijk niet meer weg te denken. Buitenwettelijke vrijwaringsbedingen, dat wil zeggen: vrijwaringsbedingen die op de vrijwarende partij een verdergaande aansprakelijkheid leggen dan die partij op grond van de wettelijke bepalingen zou hebben, kunnen verstrekkende (financiële) gevolgen hebben en het is zaak daarop bij de beoordeling van commerciële contracten bedacht te zijn. Wie geconfronteerd wordt met een beroep op de nakoming van een vrijwaringsbeding kan zich de vraag stellen of, in de gegeven omstandigheden, dat beroep naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid aanvaardbaar is.

Wat betreft de geldigheid van vrijwaringsverplichtingen die een partij die anders geconfronteerd zou worden met een bestuursrechtelijke boete, vrijtekenen, geldt dat deze, althans in elk geval voor wat betreft de Wet arbeid vreemdelingen, geldig moeten worden geacht, wat niet wegneemt dat ook voor die vrijwaringsverplichtingen geldt dat *een beroep* daarop dat niet onder alle omstandigheden ook hoeft te zijn.

De vraag of die geldigheid zich ook uitstrekt tot vrijwaringsbedingen die zien op andere wetgeving dan de WAV, zoals bijvoorbeeld de Telecommunicatiewet en de Wet bescherming persoonsgegevens, waar een soortgelijke problematiek speelt voor wat betreft de mogelijkheid tot het opleggen van bestuursrechtelijke boetes aan andere partijen dan de laakbaar handelende, is daarmee nog niet beantwoord. Echter, kijkend naar de overwegingen die de Hoge Raad aan zijn beslissing voor wat betreft de Wet arbeid vreemdelingen ten grondslag legt, lijkt mij, zij het met enige voorzichtigheid, de conclusie gerechtvaardigd dat ook met betrekking tot bestuursrechtelijke boetes onder die wetgeving de uiteindelijke schade door middel van vrijwaringsbedingen kan worden verlegd.